

Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У 13991/15
07.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Душице Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ...број ..., кога заступа пуномоћник Ђурђевка Младеновић Живковић, адвокат из Београда, улица Кнегиње Љубице број 13, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења, број: 300-47-04-00727/2015-П1000 од 10.08.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-00727/2015-П1000 од 10.08.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијен је предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-00051/2014-П1000 од 06.02.2015. године. Тим решењем у тачки 1. диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе-Филијале Земун, број 47-00369/2013-0021-051 од 27.11.2014. године, у делу решења за наложену обавезу у тачкама 1.-4. и 6.-14. и за њих датог налога у тачкама 15. и 16. диспозитива решења, док је тачком 2. диспозитива истог, поништено решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе-Филијале Земун, број: 47-00369/2013-0021-051 од 27.11.2014. године, у делу решења за наложену пореску обавезу у тачки 5. диспозитива и за њу датог налога у тачкама 15. и 16.

диспозитива тог решења и у том делу је предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Решењем од 27.11.2014. године пореском обвезнику, овде тужиоцу, у поступку теренске контроле утврђена је и наложена уплата непријављених обавеза пореза на додату вредност и обрачунате камате закључно до 25.10.2013. године, у износима ближе наведеним у диспозитиву тог решења у тачкама 1. до 14. Тачком 15. диспозитива, наложено је тужиоцу да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачкама 1. до 14. диспозитива тог решења. Према тачки 16. диспозитива, тужилац је дужан да утврђене обавезе у тачкама 1. до 14. диспозитива овог решења, евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, стим да рок за извршење решења износи 15 дана од дана пријема тог решења, а да жалба не одлаже извршење истог.

У тужби, поднетој Управном суду дана 05.10.2015. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је у поступку пореске контроле окончане решењем од 27.11.2014. године, чије се понављање тражи оспорен претходни ПДВ који је тужилац користио као одбитни у својим пореским пријавама због наводно формалних недостатака на контролисаним рачунима. Наиме, првостепени орган је утврдио да одређени рачуни добављача тужиоца не садрже податак: “Место где је роба испоручена, ко је робу превозио, ко је и где робу преузао, оверу од стране наручиоца радова” ... иако тај податак није предвиђен као обавезан податак у члану 42. Закона о ПДВ-у, па не може ни утицати на право тужиоца на одбитак претходног пореза. Указује да су нејасни разлози због којих је тужени орган одбио његов предлог за понављање поступка, поднет у складу са одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, а имајући у виду да је тужилац уз исти приложио нови доказ-обрачунске листе грађевинске књиге-грађевинске ситуације за извршене грађевинске услуге, који је постојао у време вршења контроле, односно тај доказ је додатно приложен уз жалбу, али није прослеђен другостепеном органу на разматрање, што је утврђено накнадно увидом у списе од стране пуномоћника тужиоца. Такође у списима предмета неспорно постоје копије грађевинске књиге које нису достављене другостепеном органу у поступку по жалби, као и Налаз и мишљење вештака грађевинске струке о минималним вредностима и количинама утрошеног грађевинског материјала и услуга, којим се потврђује да је релано и фактички примљен и уграђен материјал примљен по оспореним рачунима испоручиоца, односно да су реално и фактички извршене грађевинске услуге за које су испостављене грађевинске ситуације и ПДВ рачуни што кореспондира са подацима из Употребне дозволе за новоизграђени стамбени објект у ..., улица ...број Такође, наводи из оспореног решења и то да је одредбом члана 43. Закона о пореском поступку пореској администрацији, између осталог као доказ у поступку прописан и налаз вештака, али да сходно члану 48. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, Пореска управа одлучује о потреби вештачења су нејасни, јер закон не забрањује странци да сама о свом трошку ангажује вештака за утврђивање и доказивање битних чињеница у управном поступку, а поступајући орган одлучује да ли ће такав доказ ценити или не и да ли такав доказ може довести до другачијег решавања. Такође се не могу прихватити ни наводи из образложења оспореног решења, да је одредбом члана 51. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано да странка сноси терет доказивања за чињенице од утицаја на смањење и укидање пореза, с обзиром да је у пореској контроли утврђена нова пореска обавеза тужиоцу, тј. утврђена је нова непријављена обавеза ПДВ-а, а терет доказивања за чињенице на којима се заснива постојање пореске обавезе сноси Пореска управа. Са тих и других у тужби ближе наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произлази да је тужени орган, размотривши поднети предлог за понављање поступка, записник Пореске управе-Филијале Земун од 24.09.2013. године, решење Пореске управе-Филијале Земун од 27.11.2014. године, те записник Пореске управе-Филијале Земун од 24.04.2015. године, решење Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд од 06.02.2015. године и Налаз и мишљење судског вештака, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, с обзиром да је нашао да у овом случају нису испуњени услови за понављање поступка окончањем решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд од 06.02.2015. године. Наиме, одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, ("Сл. лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Сл. гл. РС", бр. 30/10) прописано је да поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновиће се, ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени у ранијем поступку. Под новим чињеницама у смислу тачке 1. става 1. члана 239. Закона о општем управном поступку, подразумевају се такве чињенице које су постојале у време вођења ранијег поступка, али се тада није знало за исте, а странка без своје кривице није била у стању да их изнесе (члан 240. став 2. Закона о општем управном поступку), па нису узете у обзир приликом утврђивања релевантног чињеничног стања. По налажењу туженог органа увидом у напред наведена пореска акта, утврђено је да је првостепени орган поступак спровео у потпуности по правилима прописаним Законом о пореском поступку и пореској администрацији ("Сл. гл. РС", бр. 80/02...105/14) и омогућио подносицу предлога, овде тужиоцу, да заступа властите интересе пред Пореском управом, непосредно и путем пуномоћника учествује у поступку теренске контроле, добије образложења аката донетих у поступку пореске контроле, даје обавештење о пореском поступку и користи правна средства у пореском поступку, у складу са одредбом члана 24. став 1. наведеног закона. Одредбом члана 43. истог закона, уређено је да се чињенице у пореском поступку утврђују на основу доказа, а као доказ у пореском поступку могу се употребити пореска пријава, порески биланс, пословне књиге и евиденције, рачуноводствени искази, пословна документација и друге исправе и информације којима располаже Пореска управа, прикупљене од пореског обвезника или трећих лица, исказ сведока, налаз вештака, увиђај и свако друго средство којим се чињенице могу утврдити. Одредбом члана 48. истог закона, прописано је да Пореска управа одлучује о потреби вештачења, а одредбом члана 51. став 1. тачка 2., уређено је да терет доказа у пореском поступку сноси порески обвезник-за чињенице од утицаја на смањење или укидање пореза, а ставом 2. истог члана закона, прописано је да недостављање доказа од стране пореског обвезника, може у поступку утврђивања пореске обавезе бити на његову штету. Како тужилац основаност предлога за понављање поступка темељи на чињеницама које су расправљене у пореском поступку који је окончан решењем Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд од 06.02.2015. године, то је на

основу наведеног тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног решења, применом одредбе члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку.

Међутим, како је пресудом овог суда 5 У 7941/15 од 07.07.2016 године, уважена тужба тужиоца и поништено решење туженог органа, број: 300-47-04-00051/2014-II000 од 06.02.2015. године, у тачки 1. диспозитива, у ком делу је одлучено о жалби тужиоца против првостепеног решења, број: 47-00369/2013-0021-051 од 27.11.2014. године у делу решења за наложену обавезу у тачкама 1.-4. и 6.-14. и за њих датог налога у тач. 15. и 16. диспозитива тог решења и предмет враћен на поновно одлучивање, управо са разлога што сви ти докази, које тужилац наводи у предлогу за понављање поступка нису цењени од стране управних органа, иако су постојали у списима, већ је тужени орган само констатовао да се предлог за понављање поступка темељи на чињеницама које су расправљене у управном поступку чије се понављање тражи, то одлука у овом поступку зависи од одлуке управних органа у извршењу пресуде 5 У 7941/15 од 07.07.2016. године, будући да је у том предмету поништен основ за који је тужилац тражио понављање поступка, па је са тог разлога тужба и уважена.

С обзиром да је оспорено решење поништено, Управни суд је одлучио без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу члана 40. став 2. и члана 42 став 1. Закона о управни споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.07.2016. године 5 У. 13991/15

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП